

stier, § 12 om matrikulære forhold samt § 52 om vejbestyrelsens råden over det til vejen hørende areal. Der indsattes i § 3 en bestemmelse om, at de offentlige veje i Københavns kommune alene inddeles i hovedlandeveje og biveje.

På grund af *Frederiksberg kommunes* geografiske beliggenhed vedtoges, at sidstnævnte ordning med hensyn til klassificeringen af de offentlige veje også skulle gælde for Frederiksberg kommune. Tillige bestemtes, at ministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelsen kan godkende, at bestemmelserne om overkørsler og overgange i kapitel III ikke skal komme til anvendelse i kommunen. Det præciseredes endvidere, at reglerne i § 35 om nedsættelse af amtsudvalg til at gennemgå de vigtige vejstrækninger med henblik på spørgsmålet om „facadeløshed“ ikke skal gælde for Frederiksberg.

Vedrørende de af folketinget vedtagne ændringer bemærkes i øvrigt:

Ad kapitel I. *Vejenes inddeling og vejmyndighederne* (§§ 1-22).

Den foran nævnte tilføjelse til § 3 om, at de offentlige veje i Københavns og Frederiksberg kommuner alene inddeles i hovedlandeveje og biveje, betyder, at de offentlige veje i de to kommuner, der ikke klassificeres som hovedveje, ikke udelukkende vil være biveje i lovens almindelige forstand, men omfatte veje, der vejteknisk og med hensyn til trafikal betydning vil være af vidt forskellig karakter. Dette medfører bl. a., at ministerens tilsynsbeføjelser efter § 17 ikke kommer til anvendelse på sådanne veje, som i andre kommuner ville blive klassificeret som landeveje, men alene på hovedlandeveje.

Sammensætningen af det i § 5 omhandlede *vejnævn* ændres således, at der tildeltes Amtsrådsforeningen 4 medlemmer i stedet for 2, idet det fandtes rimeligt, at denne forening fik lige så mange repræsentanter som Sognerådsforeningerne og foreningen Bymæssige Kommuner tilsammen. Samtidig udgik finansministeriets repræsentant. Endelig foresloges, at en repræsentant for Frederiksberg kommune skulle indtræde ved behandlingen af sager, der angår Frederiksberg.